

Manželství.

Manželství se uzavírají v nebi! Tuto větu volají manželé často s trpkostí a hněvem. Ale pokrytecky užívají ji také mnozí, kteří jsou od nebe co nejdál. Přirozeným následkem toho jest, že lidé nad tímto rčením jen krčí rameny, usmívají se, ba dokonce mu spílají a tropí si z něj posměch.

Je to pochopitelné. Rozhlédněme se jen po všech manželstvích, která člověk během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí. Posměváčkové mají pravdu. Bylo by však lépe, kdyby se neposmívali rčení, ale manželstvím samotným! **Ta** jsou to, kterým po většině patří nejen posměch a potupa, nýbrž i opovržení.

Manželství, jaká jsou dnes a jaká byla již před staletími, dělají tomuto výroku hanbu. Nikdo v něj nevěří. Manželství až na velmi vzácné výjimky jsou vysloveně nemravným stavem. Nelze mu ani dost rychle připravit konec, aby se před touto hanbou, do které se podle zvyku dnešní doby slepě vrhají, mohly ještě tisíce lidí zachrániti. Lidé se domnívají, že tomu nemůže býti jinak, protože je to zvykem. K tomu přistupuje ještě to, že právě v dnešní době přiosťruje se vše až k nestoudnosti, aby se zkalil a zdusil každý čistší cit. Nikdo se nesnaží, aby úctou vůči tělesnému učinil z osobnosti to, co býti má, může a musí.

V těle, stejně jako v duši, jest něco drahocenného a proto nedotknutelného, co se nevystavuje na odiv k vábení. Něco vznešeného, svatého! A proto v tomto ohledu zde na zemi nemůže se odlučovati tělo od duše. Obojí nutno stejně opatrovati

a ctíti jako něco posvátného, má-li to mít vůbec nějakou cenu. Jinak je to veteš, o kterou se pošpiníme a která patří, aby byla hozena do kouta, kde by ji lacino získal první kolemjdoucí vetešník. Zaplaví-li dnes zemi celé houfy takových vetešníků a hadrářů, najdou netušené množství této veteše. Každý krok přinese jim nové sbírky, které již na ně čekají. Tyto husté davy vetešníků a hadrářů také již skutečně táhnou kolem. Jsou to vyslanci a nástroje temnoty. Dychtivě strhují tuto veteš dolů do své temné říše, až se nad ní srazí černé vlny a ona již nikdy nemůže najít zpět cestu ke Světlu. Není divu, že se každý směje, když ještě někdo mluví vážně o tom, že se manželství uzavírají v nebi.

Státní uzavírání sňatků není ničím jiným, než střízlivým obchodním výkonem. Lidé, kteří se zavazují tímto výkonem, nečiní tak proto, aby přistupovali společně k nějakému vážnému dílu, které povznáší vnitřní i vnější hodnotu zúčastněných osob, pomáhá jim usilovati o společné vysoké cíle a slouží tak k požehnání sobě, lidstvu i celému stvoření. Je to jen prostá smlouva, kterou se vzájemně hospodářsky zabezpečují, aby se oboustranné tělesné vydávání všanc mohlo dít bez rozpaků a vypočítavosti. Kde tu zůstává posvátnost těla, kterou obě strany mají do manželství přinášeti a v něm zachovávat? Ta se vůbec nebere v úvahu.

Žena zaujímá při tom tak zneuctívající postavení, že bychom se měli od ní odvrátit. V osmdesáti ze sta případů pronajímá nebo prodává se prostě do služeb muže, který v ní nehledá rovnocenného kamaráda, nýbrž kromě parádního kusu na podívanou jen lacinou a ochotnou hospodyni, která mu připraví pohodlnou domácnost a s níž může pod pláštěm

falešné počestnosti nerušeně hověti společným vášním.

Z nejnicotnějších důvodů opouštějí často mladé dívky otcovský dům, aby vcházely do manželství. Někdy je dům rodičů omrzí, nebo touží po působišti, ve kterém by mohly rozhodovati samy. Jiné představují si život mladé paní plný půvabů, nebo doufají v rušnější život. Snad myslí také, že se dostanou do lepších hospodářských poměrů. Jsou i případy, že mladé dívky provdávají se ze vzdoru, nebo aby jiného pozlobily. I čistě tělesné pudy dávají podnět k uzavírání manželství. Probudily se falešnou četbou, zábavou a pohráváním a byly uměle pěstovány.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je vede k tomuto nejvážnějšímu kroku v životě. Dívky za věrné pomoci mnohých rodičů jsou domněle „příliš chytré“, než aby se daly vésti jen čistšími city. Tím ženou se však přímo do neštěstí. Svou odměnu za tuto povrchnost sklídí zčásti již v samotném manželství. Ale jen z části! Trpké prožití zvratného působení jako následek takového falešného manželství dostaví se mnohem později. Neboť hlavní zlo záleží ve zmeškání možného pokroku, které se tak lehkomyslně přivodilo. Mnohý pozemský život jest tím úplně ztracen pro vlastní **účel** osobního bytí. Vede to dokonce k těžkému kroku nazpět, který se musí pracně znovu doháněti.

Jak jinak jest tomu, když se sňatek uzavřel na správném podkladě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě jeden druhému, rostou spolu k duchovnímu zušlechtění. Ruku v ruce a s úsměvem hledí vstříc pozemským útrapám. Takové šťastné manželství jest pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí je rozmach nejen pro jednotlivce, ale pro celé lidstvo! Běda proto rodičům, kteří přemlouváním, lstí, nebo donucováním ženou své děti z rozumových důvodů do falešných manželství. Tíha,

zodpovědnosti, která sahá dále než za jejich dítě, dříve nebo později dopadne na ně tak mocně, že si přejí, aby nikdy nebyli přišli na tak „skvělé myšlenky“.

Na církevní sňatek hledí mnozí jen jako na část čistě světské slavnosti. Církve samy, nebo jejich zástupci používají slova: „Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!“ Jest základní myšlenkou náboženských kultů, že tímto výkonem oddavek spojuje oba snoubence sám Bůh. „Pokrokoví“ rozumí tomu tak, že oba snoubenci jsou tím spojeni **před** Bohem. Druhý výklad má vždy více oprávněnosti nežli první.

Ale tato slova nemají býti takto vykládána! Říkají něco zcela jiného. Základem jest tu fakt, že manželství se skutečně uzavírají v nebi.

Odstraníme-li z tohoto rčení všechny falešné pojmy a výklady, ustane ihned každá příčina k smíchu nebo potupě. Leží před námi smysl v celé své vážnosti a nezměnitelné pravdě. Přirozeným následkem jest pak také poznání, že manželstvím se miní a chce něco zcela jiného, než jsou manželství dneška. Sňatek musí se uzavíratí za úplně jiných předpokladů, s úplně jiným názorem a přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

„Manželství se uzavírají v nebi.“ To ukazuje v první řadě, že již při vstupu do pozemského života si každý člověk přináší i určité vlastnosti, k jejichž harmonickému vývoji mohou působiti jen lidé se vhodnými k tomu vlastnostmi. Tyto vhodné vlastnosti nejsou však stejné, nýbrž takové, které **doplňují** a tímto doplněním činí plnocennými. V plnocennosti však zaznívají všechny struny v harmonickém akordu. Činí-li jedna část druhou část plnocennou, tu stává se každá, z těchto částí za vzájemné

pomoci plnocennou a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, zazní tento harmonický akord. **Takové** je manželství, které je uzavřeno v nebi.

Tím však není řečeno, že k harmonickému manželství pro některého člověka jest určen jen **jediný**, zcela určitý jiný člověk na zemi. Většinou je tu vždy **několik** těch, kteří nosí v sobě doplnění druhé části. Není proto třeba cestovati snad desetiletí po světě, aby se tento druhý, vsutku vhodný a doplňující díl našel. Je třeba míti jen s patřičnou vážností otevřeny oči, uši i srdce a především nehleděti na požadavky, dosud stanovené jako přední podmínky pro manželství. Právě to, co dnes platí býti nemá. **Zdravé** manželství vyžaduje právě tak nezbytně společnou práci a vysoké cíle, jako zdravé tělo pohyb a svěží vzduch. Kdo počítá na pohodlí a všemožnou bezstarostnost a snaží se na tom postavit společný život, sklídí posléze jen nezdravotu se všemi průvodními jevy. Hleďte proto konečně vcházeti do manželství, která se uzavírají v nebi. Pak vás štěstí najde!

Že manželství bylo uzavřeno v nebi znamená, že oba manželé byli již pro sebe vyhlédnuti před vstupem nebo při vstupu do pozemského života. Toto předurčení tkví však jen v přinesených vlastnostech, jimiž se oba vzájemně zcela doplňují. Tím jsou takoví lidé pro sebe určeni.

Býti určen, možno také stejně dobře vyjádřiti slovy „hoditi se k sobě“, tedy skutečně se doplňovati. V tom je určení.

„Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!“ Neporozumění těmto slovům Kristovým způsobilo již mnoho neštěstí. Mnozí rozuměli dosud slovy: „Co Bůh spojil“ uzavření sňatku. Avšak uzavírání sňatku nemělo dosud se smyslem těchto slov téměř nic

společného. To, co Bůh spojil, jest svazek, ve kterém jsou splněny podmínky, které vyžaduje plný souzvuk, tedy svazek, který byl uzavřen v nebi. Na věci pranic nemění, zda tomuto svazku bylo uděleno státní a církevní povolení.

Samozřejmě je nutno vpraviti se při tom i do státního pořádku. Vykonal-li se při takto uzavřeném svazku ještě také sňatek podle některého náboženského kultu s příslušnou zbožností, jest zcela přirozeno, že vnitřním stanoviskem zúčastněných dostává se pak tomuto svazku ještě mnohem vyššího posvěcení, které přináší manželskému páru skutečné a silné duchovní požehnání. Takové manželství jest pak skutečně spojeno **od** Boha **a před** Bohem a uzavřeno v nebi.

Nyní následuje výstraha: „Toho člověk nerozlučuj!“ Jak snížen byl také vznešený význam **těchto** slov! Pravda jest tu přece tak nasnadě. Kdekoliv se najde svazek, který jest uzavřen v nebi, to jest tam, kde dva lidé se doplňují tak, že vzniká plný harmonický akord, tam nemá nikdo třetí zasahovat, aby přivodil roztržku. Nemá zasahovat, aby přivodil nesoulad, znemožnil spojení, nebo způsobil roztržku. Takové počínání bylo by hříchem. Bylo by to bezpráví, které ve svém zvratném působení nutně těžce postihne původce, protože současně jsou tu postiženi dva lidé a s nimi i požehnání, které by se jejich štěstím bylo šířilo do hrubohmotného i jemnohmotného světa. V těchto slovech je prostá pravda, znatelná na všechny strany. Tato výstraha je k ochraně jen takových svazků, které byly uzavřeny již v nebi za předpokladů svrchu zmíněných. V takových svazcích osvědčují se přinesené duševní vlastnosti, které se oboustranně doplňují.

Mezi takové lidi nemá se míchati nikdo třetí. Ani ne rodiče!

Oběma zúčastněným nikdy ani nenapadne, aby si přáli rozluky. Božská harmonie, která byla do nich vložena ve společných doplňujících se duševních vlastnostech, nepřipustí takovou myšlenku. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tím předem zaručeny. Podá-li jeden z manželů žádost o rozvod, poskytuje tím nejlepší důkaz, že základem jeho manželství **nemá** nutný soulad a že tedy nemohlo býti uzavřeno v nebi. V takovém případě mělo by manželství bezpodmínečně býti rozloučeno. A to k povznesení mravního sebevědomí obou manželů, žijících na tak nezdravém stupni. Taková falešná manželství tvoří dnes velikou většinu. Tento zlý stav spočívá převážně v mravním úpadku lidstva a v panujícím uctívání rozumu,

Rozlučování toho, co Bůh spojil, netýká se však jen manželství. Platí také již pro předchozí sbližování se dvou duší, které mohou vyvíjeti jen soulad svými doplňujícími se vlastnostmi a jsou si tedy určeny. Je-li uzavřen takový svazek a někdo třetí snaží se do něho vetřítí pomluvou nebo podobnými známými prostředky, je takový úmysl již dokonaným cizoložstvím!

Smysl slov: „Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj,“ je tak prostý a jasný, že lze těžko pochopiti, jak mohlo povstati tak mylné pojetí. Bylo to možno jen nesprávným oddělením světa duchovního od světa pozemského, čímž mohlo se uplatniti omezené různorodé chápání, které nikdy nezplodilo skutečných hodnot.

Tato slova byla dána z duchovna, a jen z duchovna mohou tedy dojíti pravého vysvětlení!